

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА СРБИЈУ
ЗА 1 МЕСЕЦ 2 ДИН.
ЗА ИНОСТРАНСТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ ДИН.
ПРЕТПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРБИЈИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕТПЛАТУ ТРЕБА СЛА-
ТИ СТЕБИ М. ВЕСЕЛИНОВИЋУ
ВИЈУ ПРОФ. БОГОСЛО-
ВИЈЕ.
НЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ
ИЗДАВАЊЕ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ
У РЕДАКЦИЈУ НЕ ДОЛАЗИ
НА „КОНЧИТАВНОМ“
БРОЈУ БР. 15

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

Мајка не да — Хајдук Станко — Карпатеки замак — Ситнице —
Пошалице — Представе у народном позоришту — Звао се Сима

МАЈКА НЕ ДА...

(Македонска народна песма)

Лепо ми цвеће цафнало
На бојне ните пенцере
Лепи га Като сазила,
За ран га болан обира.

Като ле, море, момиче
Летње прометне зумбулче!
Иди си питај мајка си,
Давали те за мене?

Ја сам је, либе, питала,
Мајка ме тебе не дава,
Зашто си либе бекрија,
Ти вино пијеш прваком

А на ракија кајмаком,
На вино вадиш пистолу,
А на ракије нозове.

ХАЈДУК СТАНКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

од
Јан. М. Веселиновића.

(62)

ДРУГИ ДЕО
О СВЕТИНИ
(НАСТАВАК)

XIX

Почиње света.

Онога часа, кад су Алексу бацили у подрумче и кад се Крушка са Иваном и Маринком врати у своју одају, промоли се иза липе, која је близу хана била, Девина глава...

Он попрети руком па се онда, прикрадајући, докопа шуме.

Кипео је гневом.

— О где 'оће да сатру човека ни крива ни дужна!... Ал неће!... Ту је Бог, стари пријатељ!...

Па окрете журно дну села. Упутио се поповој кући.

— Прво да њему јавим, па ћу онда потражити Станка...

Али сретете попа,

— Ако Бог да ти?

— Теби.

— Шта је? — рече попа пренеражен видећи како изгледа.

— Није добро... Алексу бацише у тамницу, у подрум под ханом...

— Кад?!

— Сад... Ја идем (студ. Страшне му муке спремају.. Чуо сам шта су говорили... Маринко ће га мучити...

— Па?...

— Јављам ти, да знаш, па се разговори с људима шта нам треба радити. Јер што је данас било с њим

биће сутра с тобом... с Јовом... и другим људима... А ја идем Станку.

— А где је он?

— Они су сви на „Подинама.“ Ту је и 'арамбаша. Дошли су пре неколико дана... Илем да кажем: више се не може трпети... Па кад њима то кажем онда идем Катићу, Стојану, проти Николи... Свима ћу им рећи, да нама није вајда од њи'овог саопштавања, него, ако ће што чинити нека почињу!... Збогом, попо!

И окрете се назад па се упути „Подинама“...

Ишао је нагло. Зној му се слеваше низ лице... Из далека је чуо потмули жубор Дрине, и ишао му ближе Од једном стаде и загракта.

Из луга му се сдзвани. Он пође неколико корака кад искрсну човек преда њ.

— Ти си, Дево?

— Ја, Јоване. Је ли ту 'арамбаша?

— Ту је...

Дева се упути к њему.

Харамбаша и дружина засели по зеленој трavi, Дева виде да им је, својим грактањем, прекинуо какву лепу шалу Заерзанову. Кад га видеше сви се дигоше на ноге.

— Помаже вам Бог! — рече Дева.

— Бог ти помог'о! — загрме са свију страна.

— Шта ти је? — упита харамбаша видећи његово снужено лице.

— Зло.

— Зло?! — повикаше сви.

— Зло! Станко! Оца ти отио бацише у тамницу. То дође ненадно. Станко му пође али посрте, јер му се смрче пред очима... Хтеде нешто рећи, али му се свеза језик...

— Како?... За што? заграјаше са свију страна.

Дева исприча све од самога почетка.

— Па кака му је то тамница? — пита харамбаша.

— Ја сам једаред само завирио — рече Дева. — То је таки јад да и саме гује беже одатле...

— 'Арамбашо! — рече Суреп, да избављамо човека!

— Јест, јест, да га избавимо! — повикаше са свију страна. Да идемо сви!

— Сви нећете!... Нису вредни да на њи' крећем сву моју чету!... Је ли, Дево, колико Турчин има пандура?

— Десет.

— Десет и два дван'ест... четрн'ест... добро!... рачунао је харамбаша. Онда нека пође Суреп... Илија... Станко... Зека... Јован и Јовица... То ће бити доста...

— Доста! — јекну Станко — Ја ћу им сам дати посла!... Поклаћу их ка' јагањце!...

— Лакше, Станко, лакше! — рече харамбаша. Ти заборављаш да са угурсузима посла имаш!... Да су то јунаци, ја би' посл'о тебе и још двојицу, али то су угурсузи... Сурепе! 'Оди овамо!

Суреп му приђе и он му стаде лагано наређивати шта све да ради.

— Прво иди попу па се с њим споразуми.. Дева и Заврзан нека све добро разгледају, јер од њи' не треба гласник да изађе... Нико од њи'ови' не сме причати шта је било!... Мо'ш и' помлатити, мо'ш и' и мени довести — то ми је све једно!... Ту што учиниш учињено је...

— Добро, 'арамбашо!

— На Станка ми пази! Он је жесток. Не дај му да налети!...

— Добро.

— Спремај се! — викну харамбаша.

И док длан о длан, све је било готово.

— Дево!

— Чујем, Срећко.

— Попа ми поздрави... и.. пазите...

— Не брини!... Збогом!

— Збогом! — рече харамбаша. Овде ће мо се видети.

Окорамише дуге шаре па се кренуше. Заврзан је поигравао...

— Станко! — рече он — Баш ми је срце на мери што и мене 'арамбаша одреди!... Не знаш како волим што ћу једаред из близа видети твога Крушку!...

Станко је ћутао. У њега беше ушло сто бесова. Чинило му се да миле а не ходе, па је одмицао испред свију.

— Станко! — викну га Суреп.

— Шта је?

— Лакше.

— Ја!... Лако је вама!... Можете, ако 'оћете и оспавати мало; али мени није лако! Да Бог д'о крила имам, ја би' одлетео тамо!... Јер тамо је мој отац, и лежи ни крив ни дужан!... Можда га муче свакојаким мукама ти бездушници!... Ја морам журити!...

— Па немој ти тако.

— Не пристајте ми на муку. У мени крв кључа од беснила!... Ја на очи не видим од муке... Ако 'оћете, пожурите, ако ли нећете — ја идем сам!...

— Па ми смо и пошли тамо! Не брини!... Твога ћемо оца ишчупати! — рече Суреп.

(НАСТАВЉА СЕ)

ЗВАО СЕ СИМА

— ХУМОРЕСКА —

— по Розетеру —

Баш кад сам са В-ске станице дешао у хотел А., хтједох да завири у свој нови сат, да видим које је доба, — кад али на моју велику жалост — сат ми бијаше стао.

У први мах мислио сам, да и није толико покварен, те покушах да га по себи оправим, али опет на моју велику жалост, не пође ми то за руком.

Шта сам дакле друго знао, него да га понесем, те да га дам каквоме мајстору од заната, да ми га оправим.

И одмах сам пошао, да то учини.

Ишао сам доста дуго кроз прљаве В-ске улице, па ме и ноге заболише од многог ходања, а нигде да видим какву таблу са натписом „Сајџија“ или „Uhrmacher“.

Право да речем, у неко доба помислио сам и то, да у овој вароши нико и не носи сат, па због тога и нема сајџије.

Док једва једном, — сад већ на моју велику радост — опазих један мали дућанчић са некаквим старинским излогом, чија стакла бијаху тако прљави, да ми изгледаху, е су прављени за време феничана.

КАРПАТСКИ ЗАМАК

РОМАН ЖИЛА ВЕРНА.

ПРЕВЕО С ФРАНЦУСКОГ А. Д. Радослављевић.

— < > —

(НАСТАВАК)

(33)

— Може се.

Тада настаде мали тајац, док је Орфаник опет дохватио лулу, чија светлост заплива у кутићима по капели.

„Хеј! стари дворче мој, узвикну барон, скупо ћеш стати оне, који буду покушали да јуришу на твој бедем!“

И Рудолф Горц проговори те речи таквим гласом, да је младога грофа проиша језа.

„Ви сте чули, шта се говори у Версту? зопита Орфаника.

— Пре педесет минута, доставила ми је жица, шта се смера у крчми код „краља Матије.“

Је ли одлучено да се ноћас напада?

— Не тек пред зору.

— Од кад се тај Роцко вратио у Верст?

— Има два сахата, и то са полицијским чиновницима,

— Што их је довео до Карлсбурга.

— На нека! кад већ замак не може више да се брани понови барон Горц, бар ће засути тим одломцима тог Фрању, Телека и све оне који му буду дошли у помоћ.“

Па, после неколико минута, поче опет:

„А она жица, Орфаниче? Не мора нико никад дознати да је спајала замак и село Верст...“

— Неће се то знати; раскинућу ја ту жицу.“

Мислимо, да је већ време, да објаснимо неке појаве, које су се спомињале у овој приповеди, и чији ће се узрок скорим обелоданити.

У то доба — наглашујемо нарочито да се све то збило једне од последњих године XIX. века, — употреба електрицитета, који се с правом сматра као „душа васионе“, доспела је до највећег савршенства. Славни Едисон и његови ученици беху довршили своје дело.

Међу осталим Електричним справама, радио је телефон таквом дивном тачношћу, да су гласови са плоча допирали до ушију без икаквих рожића. Што год се говорило, што год се певало, шта више штогод се шаптало, могло се чути на греном простору, и два лица тисућама миља растављена, разговараху се, кад да седе једно спрема друг га*).

Орфаник је нераздвајни друг барона Рудолфа Горца, био је, одавно већ, проналазач првога реда, што се тиче

* Тако је исто један другог могао видети у огледалицама, која су спојена неким жицама; дотле се дотерало телефоном!

Дакле у том излогу и кроз та стакла, захваљујући мојим здравим очима, могао сам назријети три до четири сата.

— Но хвала Богу, рекох, ово ће бити сигурно сајџински дућан.

И без промишљања уђох унутра.

Дућан ни унутра не бијаше баш лијеп, али кад за једним малим столом угледах неко плавокосог лијепог дјевојче, е одмах ми се и он учини, да је врло, врло zgodан.

— Шта желите? упита дјевојче и устаде.

— Ја... овај — почех збуњено — покварио ми се сат.

— Па желите да га оправите?

— Ја.

Она узе од мене сат, отвори га и прегледа, па ми се окрену*

— Сјутра ће бити готов.

Баш она то рече а на врата уљезе младо, лијепо момче.

— Добро јутро, Милчице, кликну он

— Добро јутро, Симо, одговори она и пружи му руку.

— Дакле сјутра, госпођице, рекох ја.

— Сјутра.

Ја изађох напоље.

II

Сјутра дан, кад сам хтјео да пођем по сат, паде ми на ум да пред онако дјевојче не смијем изићи овако брадат и чунав те се сврнух у најближу берберницу, па се лијепог обријох и о шишах.

практичне употребе електрицитета. Ну, као што је познато, његови проналасци нису били примљени, како су то за-служивали. Учени свет гледао је у њему луду у место же-нија у својој струци. Одатле се и породила она неизглад-љива мржња, на коју се тај одбијени и кињени пронала-зач заклео својим друговима по занимању.

У таквим приликама наишао је барон Горц на Орфа-ника, гоњена бедом. Подстрекавао га је у његову раду, отворио му је своју кесу, и, најзад узме га сасвим к себи, наравно, под погодбом, да му научењак оставља благодати својих проналазака и да се он једини њима користи.

У оне, та двојица, особењаци и занешењаци, сваки на свој начин, беху створени један за другог. И од како су се нашли, више се не растајаху, — на ни онда када је барон Горц ишао за Силом по свима варошима итали-јанским. —

Али, док се онај меломан опијао певањем оне несрав-њене уметнице, дотле се Орфаник трудио, да доврши про-наласке појединих електричара, за последњих година, да усаврши њихову примену, и да њима производи највећа чуда.

После оних догађаја, који завршише драматичко поље Стилино, барона Горца нестало, и нико није знао, што је с њим било. Напустивши Напуљ, он се на име, склонно у карпатски замак, праћен Орфаником, коме је тамањ било по вољи да се са бароном ту зачује.

Када се Рудолф Горц одлучио да се закопа у тај стари дворац, његова је намера била да нико од тамошњих ста-новника и не сазна за његов повратак, и да га нико живи не походи. Разуме се, да су Орфаник и он имали довољно средстава, да обезбеде свој материјални живот у замку. И заиста, зграда је била у вези са Вулканом једним тај-ним прокопом, којим је један поуздан човек, стари неки слуга барона, кога нико није познавао, у одређено време доносио све што је било потребно за опстањак барона Ру-долфа и његова друга.

Остаци од замка, — а нарочито средња кула, — беху мање опали, но што се држало, и у њима је било више простора, но што је требало њеним становницима. А Ор-фаник, снабдевен свиме, што му треба за његове опите, могао се безбрижно одати свом чудесном раду, на који га подстицаше физика и хемија. И онда му је пала на па-мет мисао, да својим производима, удаљи све оне, који би им могли досађивати.

Барон Горц је једва дочекао такав предлог, и Орфаник сагради неку нарочиту справу, да њоме застраши целу околину, производећи чудесне појаве, које се могаху при-писати једино посредовању ђавољем.

Али, на првом месту требало је, да барон Горц дозна све што се говори у оближњем селу. Били се, дакле како год могло прислушкивати, кад људи говоре, а да они то и не слуте? Би, кад би се могао, помоћу телефона, довести у везу замак и велика дворана у крчми код „Краља Ма-тије“, где се виђенија Вершњани скупљаху свако вече.

То је Орфаник извршио веома вешто и тајно, а на најпростији начин. Са првога катакулинога спр-вео је бакарну жицу са облогом, која изолује, кроз корито Нијадово до сета Верста. Кад је свршио овај први посао, Орфаник издавајући се за путника, дође једном да преноћи код „Краља Матије“, да би тако жицу спојио са великом двораном у крчми. Он је, разуме се, без велике муке, извукао онај крај из воде потокове, и утвр-дио га над оном прозором, што се никада не отвараше. Наместивши за тим телефонски апарат, који беше скривен оном густим зеленилом, он привеза за њ жицу. Дакле, по-што је та справа била тако згодно сментена, за издавање као и за примање гласова, барон Горц је могао чути све, што се говорило код „Краља Матије“, а тако исто и учи-нити, да се у дворани чује све, што год је хтео.

Првих година ништа није реметило онај мир у замку. Већ с тога, што је био на рђаву гласу, сви су Вершњани од њега бежали. У осталом, знало се, да је пуст, од како су умрле последње слуге баронске породице. Али једнога дана, у доба када почиње ова приповетка, на доглед чо-банина Фрика могао се опазити дим, како куља из једнога димњака на кули. Од тога тренутка почеше се опет про-носити разне приче, и зна се већ шта је на крају крајева било.

Тада је телефонски саобраћај био користан, јер је ба-рону Горцу и Орфанику дошло до ушију све што се зби-вало у Версту. Прeko жице они су дознали одлуку Ника Дека, и преко ње се зачула она претња у дворани код „Краља Матије“, која га је одвраћала. Како је млади шу-мар и мимо те претње остао при својој намери, барон Горц га је хтео научити памети, па да се и не сети више, да још који пут дође. Те ноћи је Орфаникова справа, која беше увек у приправности, производила читав низ чисто физичких појава, којима је хтео застрашити сву околину: ударање звона на кубету од капеле, блештање оних густих пламенова, измењаних са морском сољу, тако да су свима предметима давали аветињски изглед; после страши филук притиснутог ваздуха, фотографске сенке неких чудовишта, произведене грдним одбојним огледалима; плоче смештене међу коровом у рову око бедема, и доведене у везу са електричним стубовима тако, да је струја шчепала доктора

Кад сам био са свим готов, те кад сам по моме мишљењу био лијеп — пођох.

Ишао сам хитно и за неколико минута, био сам у маломе ду-ћанићу.

Али на моје велико чудо, не бијаше тамо више оно дјевојче, него некакав старац, са прљавим наочарима на великом орловском носу.

— Шта желите? закрешта он.

— Дошао сам по сат, кога сам јуче дао госпођици.

— По сат?.. Хм... А зар је то ваш сат?

— На јест.

Старац ме боље погледа.

— Није могуће, није могуће, проговори он, онај господин имао је густу браду и велику чупаву косу, тако ми је Милка казала.

— Али ја сам, па сам се обријао.

— То је лако свакоме рећи, дочека стари, па пође вратима, што су водила у неку другу собу.

— Милка, викну.

— Ево ме, тато! зачу се јасан, познати ми глас.

Од' ајо.

И за час се пред нама створи весело и безбрижно дје-војче.

— Је л' ти овај господин дао сат? запита стари.

Она ме погледа

— Није.

— Та како нијесам, почех ја.

— Нијесте. Онај господин имао је и браду.

— Али ја сам...

— Залудо је све — сат није ваш, упаде она.

Ја стадох као укопан. Зар ће ме још и лоповом начинити? Бијаше ми, као да ме је неко посуо врелом водом.

— А знате ли, госпођице да имам и свједока викнух весело, јер ми баш паде на памет оно момче.

— Свједока? Ха, ха, ха! то баш није истина!

— Звао се Сима, рекох ја.

Дјевојче ме погледа, па за час обори очи, а порумени као крв

— Ха, ха, ха! То ће бити наш млади комшија! зацерека се стари. Господине, ваш је сат... Је ли Милчице?

— Јест, тата.

Ја весело платих колико ми заискаше, па стругнух напоље. Путем сам се чешће засмјао...

Св. Ћ-ћ

за његове оковане ципеле, најзад електрични ударци, произведени батеријама у лабораторији, и који су оборили шумара у тренутку, кад се његова рука машила за гвозде на мосту.

И, као што се надао барон Горц, после тих необјашњивих чудеса, и после недаће Ника Дека, страх је био на врхунцу, и ни по које благо нико се не би усудио да приђе — ма на две миље — том карпатском замку, по коме, тобоже, тумараху надприродна бића.

Рудолф Горц је већ мислио, да се закљонио од сва чијег несносног љубопитства, али у том искрену Фрања Телек у селу Версту.

Док је он запиткивао било Јону, било газда Колца и остале, дотле је жица у потоку, већ јавила његово присуство код „Краља Матије“. Мржња барона Горца спрема младога грофа распали се на ново успоменама на догађаје у Напуљу. И не само да је Фрања Телек био у том селу, на неколико миља од замка, него се пред поглавицама ругоа њиховој глупој празноверици, рушио је оно фантастично веровање, које је одржавало карпатски замак, он се чак и зарекао, да ће о том извести власт у Карлсбургу, те да полиција рашчисти једном стим бајкама!

(Наставиће се).

СИТНИЦЕ

Наполеонове драгоцености. Како су драгоцености Наполеона Бонапарте пале шака источо-пруским стрелцима: Пошто је Наполеон I код Ватерлоа био до ноге потучен, код своца Женапа, умало што није био ухваћен од једног сељака, да није скочио из кола и на једном своме коњу без шешира и сабље побегао. При сумрачку искупи се 15-ти пруски стрељачки пук. Генерал Гнајзенау био је у њиховој средини. Он је тражио да се непријатељ гони а уједно је изјавио, да све што се у селу налази буде права својина и плен пука. Нађоше Наполеонова кола с новци, цео пртљак његовог главног стана, сва кола француских маршала, плен је био у правом смислу огроман. На част пруских официра примећује се да је пљачка једино уступљена прустим војницима. Сваки је дакле узимао што је мислио да ће му требати и бацао од себе, када је боље нашао. На брзо овлада општа тежња само за златом. На сребро посуђе није се много ни гледало, па пошто га је тешко било носити, давали су га за неколико фенига а простога и бацали. Највише се просипало драго камење. Стрелци незнадоше за вредност тих светлуцајућих малих камичака па их држаше за невредеће стакло. За комад црна хлеба или гутљај ракије, давао је друг другу по пуну шаку тих драгоцености, чија је вредност износила по више хиљада талира. Тако је један стрелац напунио једну златну буриуту са брилијантима међу којима беше великих камичака као лешњик. Честити војник мишљаху: „Жуту кутију употребити за вике или коломаз, али ово шарено камење са којима се играше господа Французи баш није ни зашто“ — изручи их дакле у шаку и баш их хтеде бацити. Стој! Друже! Шта ти је то? пита један стари наредник, прегледа дијаманте па ће рећи: „Те камичке можеш ми поклонити, моја ће се девица код куће радовати да сам што из рата донео. Ословљени се радовао да може своје старом нареднику те непотребне ствари поклонити, али кутију му не хтеде продати ни за пет гроша, јер му се и самом допала. Наредник је уснут многе од светлих камичака покљонио, а оне што их је кући донео учинише га богатим човеком. Када му један познавалац камења каже њихову вредност, није их дао више деци да се играју, него их продаде по високу цену. И странцу који је из златне кутице своје чизме виксовао отворише се очи. За новац што га је добио за кутицу од викса купио је он скромну кућицу. Разно је срећа послужила нареднике и редове 15-ог стрељачког пука многи је донео кући по 10.0 и по 2000 хиљаде златника.

ПОШАЛИЦЕ

Васпитање принчева. Васпитач: открићем Америке дошла је к нама преко мора и једна по народ врло потребна храна. Можели

власник и уредник: Јан. М. Веселиновић.

ми ваше височанство казати, каква је то храна? — Принц: „Острига!“ —

Васпитач: „Врло добро, височанство! И то острига пролетаријата, са латинским именом *solanum tuberosum* иначе названа и кромпир.“

* * *

Запао. Господин. Поштована госпођо ви сте се заиста много на боље променули ви изгледате скоро тако млади, као и ваша ћерка! — Дама: „Ох, боже, па ја сам ћерка.“

* * *

Јефтино. А: Шта си ти твојој жени покљонио за њен имен дан? — Б: „Обећао сам јој нешто за Божић!“

* * *

Ислужиле. Так (својој праљи). Што непрешивате више дугмад на моје кошуље? —

Праља: „Ах, господине Ђаковићу, на вашу дугмад требало би сад кошуље прешивати!“

* * *

Критика шипарице. Господин: Као што сам разумео, госпођице, јуче сте први пут гледали „Хајдуке“; како су вам се допали? —

Шипарица: „Ах, изврсно — особито онај један!“

ПРЕДСТАВЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

У четвртак, 10 новембра:
ЛОВОРИКА И ПРОСЈАЧКИ ШТАП

Позоришна игра у три чина, с епилогом и певањем, написао Карло Холтај превео с немачког Петар Ј. Мостић. — Игра 21 особа (15 мушких и 6 женских). Главне су улоге: Хајрих песник (г. Љуба Станојевић), Грунд тајни саветник (г. Рајковић), Едуард Грунд (г. Стојковић), Витео Федор (г. Гавриловић), Барон Амал (г. Божовић), Виљем (г. Павловић), Агнија (гђа Повићева), Хенријета (гђа Гавриловићка), Матилда (гђа Лугумерска). Немо особље: Гости, слуге. Догађа се у Немачкој. — Режира главни редитељ г. Фијан. (Овај комад представљан је први пут 12 јануара 1879, последњи пут 19 марта 1891 године; сад се игра 10-ти пут.)

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ

У свима књижарама може се добити нова књига

ВЕЧНОСТ

НАРОДНА БАЈКА

НАПИСАО *Ј. М. Веселиновић*

Цена 0-50 пр. дин.

Београд. Књижара В. Валожића

„Учитељ“ свеска 2 (октобар) изашао је са свом садржином:

1. *Идеално предавање*, прев. Св. Симић, професор, 2 *Школске казне*, од Д. Ј. Путниковића, 3 *Положај учитељеве жене* прев. С. Кончар, 4 *„И остави нам долги нажда“* предавање од М. Јовића, 5. *Педагошки преглед*: а) Нова педагошка енциклопедија у Немачи, од С. Ок. б) Дечје игре в) Развијање речитости код ученика. 6. *Књижевни преглед*: а) Статист. Краљевине Србије, б) Реферати о педагошким листовима в) Библиографија. 7 *Белешке и новост* 8 *Учитељско удружење*: а) Добротвори и утемељачи, б) Рад главног одбора. 8. Напомена и Одговори благајништва.

„Учитељ“ излази два пута у месецу. Власник је учитељско удружење а уредник М. Велички, учитељ.

Цена је листу: на годину 10 дин. (5 форинти или 10 фр.), на 1/2 год. 5 дин. (2-50 фор. 5 фр.) Чланови удружења добијају за 1/4 цене јефтиније.

Ова је свеска послата свима учитељима и учитељицама у Краљев. Србији. Остале свеске слаће се само онима, који буду послали претплату. Без новца лист се неће никоме слаати.

штампарија Петра Н. Танасковића.